

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise a soudkyně Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **Ing. J. B.**
bytem X
proti

žalovanému: **Úřad městské části Praha 5**
se sídlem náměstí 14. října 1381/4, Praha 5

o žalobě ze dne 7. 7. 2025 na ochranu proti nečinnosti žalovaných

takto:

- I. V části týkající se nečinnosti žalovaného ve věci nevyřízení žalobcovy stížnosti ze dne 6. 1. 2025 se žaloba odmítá.
- II. V části týkající se nečinnosti žalovaného ve věci nezastavení exekučního řízení se žaloba zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 7. 7. 2025 podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal jednak ochrany proti nečinnosti Úřadu městské části Praha 5, kterou spatřoval v nevyřízení jeho stížnosti ze dne 6. 1. 2025 a dále v nezastavení exekučního řízení vedeného na základě rozhodnutí stavebního úřadu č. j. MC05 242125/2021 (poznámka soudu: uvedené číslo

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

jednací nese exekuční návrh ze dne 9. 11. 2021 a nikoliv rozhodnutí, které je podle tohoto návrhu exekučním titulem), a dále ochrany proti nečinnosti Magistrátu hlavního města Prahy spočívající v nepřijetí opatření z moci úřední podle § 80 správního řádu ve věci nezákonného postupu stavebního úřadu Městské části Praha 5.

2. Vzhledem k tomu, že žalobce v žalobě brojil proti odlišným druhům nečinnosti, k nimž dle jeho tvrzení dochází u různých správních orgánů, soud usnesením ze dne 6. 8. 2025 č. j. 15 A 83/2025 – 17 v souladu s § 112 odst. 2 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. vyloučil k samostatnému řízení tu část žaloby, která směřovala proti nečinnosti Magistrátu hl. m. Prahy. Řízení o této části původní žaloby, jejíž projednání bylo vyloučeno k samostatnému řízení, byla přidělena spisová značka 15 A 116/2025. Pro úplnost soud uvádí, že usnesením ze dne 16. 9. 2025 č. j. 15 A 116/2025 – 16 žalobu proti nečinnosti Magistrátu hlavního města Prahy spočívající v nepřijetí opatření z moci úřední podle § 80 správního řádu ve věci nezákonného postupu stavebního úřadu Městské části Praha 5 jako nepřípustnou odmítl.
3. Co se týče namítané nečinnosti Úřadu městské části Praha 5, žalobce za ni považuje jednak nevyřízení jeho stížnosti ze dne 6. 1. 2025 směřující proti postupu žalovaného ve věci exekuce na odstranění stavby, která je vedena na základě exekučního návrhu žalovaného ze dne 9. 11. 2021 č. j. MC05 242125/2021. Tato stížnost byla Magistrátem hl. m. Prahy dne 9. 1. 2025 postoupena k vyřízení žalovanému a následně žalobce její vyřízení urgoval podáními ze dne 17. 2. 2025, 1. 4. 2025 a 29. 5. 2025. Nezákonnou nečinnost žalovaného žalobce dále spatřuje v samotném nezastavení exekučního řízení vedeného na základě exekučního návrhu žalovaného ze dne 9. 11. 2021 č. j. MC05 242125/2021. Je přesvědčen o tom, že stavební záměr, jehož se exekuce týká, podle nového stavebního zákona nevyžaduje povolení. Podle § 330 odst. 2 stavebního zákona je v takovém případě nutno zastavit řízení, což dle žalobce dopadá i na exekuční řízení. To lze zastavit i na návrh oprávněného. Z toho žalobce dovozuje, že žalovaný je povinen exekuční řízení zastavit, což se nestalo a exekuční řízení na odstranění stavby nadále pokračuje. Žalobce navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost vyřídit jeho stížnost ze dne 6. 1. 2025 a dále povinnost zastavit výše zmíněné exekuční řízení, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku.
4. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že exekuční řízení na nepeněžitě plnění spočívající v odstranění ocelové konstrukce balkónu a lávky ve 2. NP bytového domu Praha 5, Košíře č.p. X, ul. Slávy Horníka X na pozemku parc. X v k. ú. Košíře (dále jen „stavba“) bylo ukončeno tím, že stavba byla exekučně odstraněna. Co se týče stížnosti, žalobce byl sdělením ze dne 16. 9. 2025 informován o tom, že žalovaný jeho stížnosti neshledal důvodnými. Žalovaný se přitom žalobci omluvil za délku doby, kterou trvalo vyřízení stížnosti.
5. Žalovaný dále poukázal na to, že v exekučním řízení vystupoval na základě jím podaného exekučního návrhu jako oprávněný a neměl povinnost vydat v něm rozhodnutí (či osvědčení), jehož jedině se lze žalobou na ochranu proti nečinnosti domáhat. Žalobce se po zahájení výkonu rozhodnutí soudním exekutorem ve věci vedené Exekutorským úřadem Praha 9 pod sp. zn. 220 EX 7274/21 bránil u soudů všech stupňů včetně Ústavního soudu, avšak bez úspěchu. Dne 9. 12. 2024 bylo soudním exekutorem přistoupeno k výkonu exekuce, tedy k odstranění stavby, která byla ve stavu pokračující degradace zkorodované nosné kovové konstrukce bez známek jakýchkoliv oprav.
6. V doplňujících podáních ze dne 27. 10. 2025 a ze dne 13. 1. 2026 žalobce argumentoval tím, že předmětná stavba je drobnou stavbou ve smyslu § 5 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, na kterou se nevztahuje povolovací režim. Přestože byly žalovanému známy skutečnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

rozhodné pro aplikaci § 330 odst. 2 stavebního zákona, nevydal žádné rozhodnutí směřující k zastavení exekučního řízení, ačkoliv měl takto postupovat z úřední povinnosti. Žalobce dále poukázal na metodické doporučení Ministerstva pro místní rozvoj z prosince 2024 týkající se řízení o nařízení odstranění stavby, z něhož plyne povinnost stavebního úřadu ověřit skutečný stav věci kontrolou a v případě odstranění závadného stavu řízení zastavit.

7. Při ústním jednání konaném dne 20. 1. 2026 žalobce setrval na žalobě a odkázal na veškerá svá dosavadní podání v této věci. Konstatoval, že předmětem řízení je nečinnost žalovaného. Ten v exekučním řízení, jež bylo zahájeno na základě rozhodnutí z roku 2019, nevydal žádné rozhodnutí, kterým by exekuční řízení zastavil, přestože tak měl z moci úřední učinit. Na dotaz soudu, jaký je nyní jeho postoj k namítané nečinnosti žalovaného spočívající v nevyřízení stížnosti, žalobce uvedl pouze to, že nějaký dokument ohledně stížnosti dostal. Na dotaz soudu, zda nadále probíhá exekuční řízení, žalobce odpověděl, že nikoliv. Dodal, že exekuční řízení bylo ukončeno z pohledu exekutora tím, že došlo k odstranění stavby, nicméně z pohledu žalobce bylo exekuční řízení ukončeno v rozporu se zákonem. Namítal i nesprávnou výši nákladů exekuce a v tomto směru pak soud rozhodl o snížení částky; zmíněné rozhodnutí však žalobce nemá při jednání u sebe. V konečném návrhu žalobce žádal, aby soud žalobě vyhověl; výslovně se vzdal práva na náhradu nákladů řízení.
8. Žalovaný při jednání před soudem odkázal na písemné vyjádření k žalobě. K věci samé uvedl, že žalobcova stížnost byla, byť opožděně, vyřízena. Pokud jde o exekuční řízení, jeho průběh byl mnohokrát přezkoumán soudy všech stupňů. Návrh žalobce na zastavení exekučního řízení byl zamítnut. V rozhodnutí ze dne 9. 1. 2025, které se týká rovněž návrhu povinných na zastavení exekuce, se exekuční soud vyjádřil i k žalobcem namítanému ustanovení § 330 odst. 2 stavebního zákona.
9. Soud při jednání provedl důkaz usnesením Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 9. 1. 2025 č. j. 36 EXE 2517/2021-282, z něhož zjistil, že tímto rozhodnutím soud řízení o návrhu povinných (tj. žalobce a Mgr. Lenky Brabcové) na zastavení exekuce vedené u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 36 EXE 2517/2021 a u soudního exekutora Mgr. Michala Suchánka, Exekutorský úřad Praha 9, pod sp. zn. 220 EX 7274/21 zastavil co do způsobu provedení odstraněním stavby podle exekučního příkazu, protože exekuce již byla skončena jejím provedením; ve zbývajícím rozsahu soud návrh povinných na zastavení exekuce zamítl.
10. Provedení jiných důkazních návrhů, a to včetně těch, které při jednání uplatnil žalobce (metodické doporučení ministerstva pro místní rozvoj z prosince 2024 k řízení o nařízení odstranění stavby; vládní návrh stavebního zákona č. 1008/0; protokol žalovaného o kontrolní prohlídce ze dne 11. 10. 2021) soud pro nadbytečnost zamítl, neboť jejich provedení by nemělo naprosto žádný význam pro posouzení namítané nečinnosti žalovaného a nemohlo by nijak ovlivnit níže popsané závěry soudu o nedostatku pasivní věcné legitimace na straně žalovaného v části žaloby týkající se namítané nečinnosti v exekučním řízení.
11. Podle § 79 odst. 1 s.ř.s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, *aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé* nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

12. Podle § 79 odst. 2 s.ř.s. žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.
13. Podle § 81 odst. 1 s.ř.s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
14. Podle § 81 odst. 2 s.ř.s. je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.
15. Podle § 81 odst. 3 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.
16. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle zákona nepřipustný.
17. Soud o žalobě uvážil takto:
 18. Stížnost je pouhým podnětem pro správní orgán např. k provedení úkonů v rámci služebního dohledu. Stěžovatel nemá právní nárok, aby na základě jeho stížnosti byly provedeny určité dozorčí nebo jiné úkony. Na vyřízení stížnosti není právní nárok a samotné její vyřízení ještě samo o sobě neznamena odstranění závadného stavu. Navíc o výsledku šetření a přijatých opatřeních se stěžovatel vyrozmívá, jen pokud o to požádal (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2010, č. j. 4 Aps 2/2010 – 44).
 19. Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu se lze v souladu s § 79 odst. 1 s.ř.s. domáhat výlučně toho, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost *vydat rozhodnutí ve věci samé* nebo osvědčení. O stížnosti se však nerozhoduje, nevydává se o ní rozhodnutí ve věci samé, a tudíž není možné proti jejímu včasnému nevyřízení účinně brojit nečinnostní žalobou. V části týkající se nečinnosti žalovaného ve věci nevyřízení žalobcovy stížnosti ze dne 6. 1. 2025 ze dne 6. 1. 2025, kterou žalobce podal proti postupu žalovaného ve věci exekuce na odstranění stavby s odkazem na § 175 správního řádu, je tedy žaloba nepřipustná, a soud ji proto v tomto rozsahu v souladu s § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. prvním výrokem rozsudku odmítl.
 20. Soud pouze na okraj uvádí, že žalovaný sdělením ze dne 16. 9. 2025 č. j. MC05 430882/2025 vyrozuměl žalobce o tom, že jím podané stížnosti shledal nedůvodnými, čímž jeho nečinnost spočívající v nevyřízení žalobcovy stížnosti skončila.
 21. Pokud jde o namítanou nečinnost žalovaného ve věci nezastavení exekučního řízení, je žaloba nedůvodná, neboť žalovaný není tím orgánem, jenž by měl v exekučním řízení vydat rozhodnutí ve věci samé. Takovým orgánem je výlučně soudní exekutor, který příslušné exekuční řízení vedl. To, že tak soudní exekutor činil na základě *exekučního návrhu* podaného žalovaným, nečiní ze žalovaného správní orgán, jemuž by mohla být vytýkána případná nezákonná nečinnost v exekučním řízení. Žaloba v této části zkrátka směřuje proti správnímu orgánu, který nemá pasivní věcnou legitimaci, neboť není oprávněn rozhodovat v exekučním řízení, a proto ji soud jako nedůvodnou podle § 81 odst. 3 s.ř.s. druhým výrokem rozsudku zamítl.
 22. Soud pro úplnost dodává, že právní prostředky ochrany v podobě návrhu na odklad exekuce či návrhu na její zastavení, jichž žalobce mohl využít (a také tak v projednávané věci učinil),

jsou upraveny v zákoně č. 120/2001 Sb., exekučním řádu. Soudní exekutor nicméně není správním orgánem, jemuž by bylo zákonem svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, ale patří mezi orgány, jež se podílí na výkonu moci soudní. Z toho plyne, že přezkum rozhodnutí soudního exekutora vydaných v průběhu exekučního řízení nespadá do pravomoci soudů rozhodujících ve správním soudnictví (shodně viz usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 5. 2017 č. j. 9 A 66/2017 – 23) a do přezkumné pravomoci správních soudů nespadá ani případná nečinnost soudního exekutora. Soud proto po zjištění nedostatku pasivní legitimace na straně žalovaného nevyzýval žalobce, aby žalobu na ochranu proti nečinnosti směřoval vůči soudnímu exekutorovi, neboť taková žaloba by byla nepřípustná.

23. Žalobcova dodatečná argumentace ohledně charakteru stavby není jakkoliv způsobila ovlivnit závěr soudu o absenci pasivní věcné legitimace žalovaného, a proto k ní soud nepřihlížel. Totéž platí i pro zcela mylnou argumentaci žalobce, že k zastavení exekučního řízení žalovaným mělo dojít podle § 330 odst. 2 stavebního zákona č. 283/2021 Sb. Jedná se o jedno z přechodných ustanovení ke stavebnímu řádu, podle kterého *řízení a postupy zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, které se týkají záměrů, u nichž není vyžadováno povolení záměru, jiné rozhodnutí nebo úkon podle tohoto zákona, stavební úřad usnesením zastaví; proti tomuto usnesení se nelze odvolat*. Úprava obsažená v tomto ustanovení dopadá pouze na příslušná stavební řízení a další postupy stavebního úřadu zahájené a dosud vedené podle předchozího stavebního zákona, nikoliv na řízení vedená jinými orgány podle jiných právních předpisů, jako je například exekuční řízení vedené soudním exekutorem. To se žalobci marně pokusil vysvětlit již Obvodní soud pro Prahu 5 v bodě 10 usnesení ze dne 9. 1. 2025 č. j. 36 EXE 2517/2021-282, v němž uvedl, že *„exekuční řízení na podkladě vykonatelného rozhodnutí vydaného v nalézacím stavebním řízení (jež nebylo zrušeno) nelze považovat za postup ve smyslu ustanovení § 330 odst. 2 zákona č. 283/2021 Sb., které se týká právě stavebního řízení.“*
24. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a procesně úspěšnému žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti v řízení nevznikly. Soud proto ve třetím výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. ledna 2026

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.